דאיכא נשיאות חטא אבל בשוגג הוי תרומה וא"ת ומאי נפקא לן

מינה במן הטמא על הטהור במאי דהוי תרומה ואין לריך לחזור

ולתקן ההיא גריוא והא בכל ענין אסור באכילה וי"ל דנפקא לן מינה

לענין הסקה דמותר להסיק בתרומה טמאה ואין מדליקין בטבל

מו:ז. ב) המורה ה. ב"מ נו

ב"ב פד: קמג. קדושין מו:,

ג) כתובות הא. להמו הו: [וקח.], ד) גיטין לו: שחלים

[וקמ:], ז) גיטין טו. שקנים ג., ס) עירובין יו: מזר מג:, 1) ס"ח, 1) [וליתח הכי להדיח אלח דחמי מכח

מכ"ש וק"ו וע' מ"ש תו' דבריהם ביתר ביאור תמלא

במיר מג: ד"ה והא מת מלוה],

כד א מיי פ״ה מהלי חרומות הלכה נוו: בה ב מיי שם הלכה ג: בו ג מיי פ"א מהלי

ממרים הלכה ב: ד מיי' פט"ו מהלי איסורי ביאה הל' כב סמג לאוין קכא טוש"ע אה"ע סי' ד סעיף טו: בח ה מיי פי"א מהלי גירושין הלכה ד סמג עשין ג טוש"ע שם סימן קנה ס"כ: במ ו מיי פ"א מהלי

נחלות הלכה ח: ל ז מיי' פכ"ד מהל' סנהדרין הלכה ו סמג

סימן ב: לא ח מיי פ"ג מהלכות אבל הלכה ח סמג לאוין רלה טוש"ע י"ד :סימן שעד סעיף ג

תוספות ישנים עד שיוליא עליה תרומה

ומעשר ממקום אחר. וא"מ אמאי לא מפריש מיניה וביה וי"ל דאתי למימר שהמוחר חוליו ואחי למימר דשריא לישראל לאכול והיא מדרבנן מסומה היא ופ"ה והא דלא תרומה היא ופ"ה והא דלא אמרינן משאינו נקוב על הנקוב עד שיוציא עליה ומעשר ממקום שאני התם שנותנין מחות. שמות החות מחות לכהן שלינו נקוב והיו פטור ואין עליו דין טבל אבל הכא שנותן לכהן את שהוא מן ההקוב והוי טבל גמור לא מאכל לכהן עד שיפריש מאר: עליו תרומה ומעשר ממקום אחר: מרומה המדאורייתא תכותה מעלים כדר' הלעהי וכר ומ"מ במזיד הין תרומתו תרומה כדפי' לעיל: ואם הינו קדוש נשיחות חטה למה. וה"מ משום דעבר אמצותא דרחמנא דה"נ איכא מ"ד בפ"ק (ד:) דחמורה כל מלחא דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד מהני דאי לא מהני אמאי לקי ורבא אמר לא מהני נח היי קדוש כנג חייכ נריך לחזור ולתרום כי את שתרם מתחלה אינו קדוש כלל א: ביון דלא ירמי לה איהי קריא ולא עני לה. פיי לעיל גבי יש חופה לפסולות. גבי יש חופה פפסורות. וא"מ משמע הכא דמנומא לה אף כי יש אחרים שיכולים לעסוק בה. וחימה דאמרי' בנזר (מז). במת מצוה אם יש ישראל [מזר] והכן יטמא ישראל ואל יטמא כהן. וה"נ יתעסקו בה קרוביה ולא בעלה שהוא כהן ונראה דהכא קאמר דמטמא לה משום דחכמים שויוה כמת מלוה שאין לו קוברין אלא ב) הוא דב"ד יכולין לעקור דבר מן התורה כי הכא שיש טעם גדול בדבר דלא ירית לה אב

ל) ע" תוס' קדושין (מ"ו) ד"ה אם ובתמורה (ה') ד"ה אם שתי' בדרך אחר.

ומפסיד דינו וחין זה חשיב עקירה:

ב) אולי צ"ל אלא הולרך לטעם זה דאל"ה אין יכולין ב"ד לעקור דבר מה"מ רק הכא

שיש טעם גדול וכו'.

טמח כדחמרינן בפרק במה מדליקין (שבת דף כו. ושם): ללא תאבל בו'. פירש ריב"ן דלא הוי תרומה אלא לענין שיתנה לכהן ולא לדבר אחר שאינה אסורה לזרים ואין נראה לר"י דכיון דפוטרת שאין נקוב דחייב בתרומה מדרבנן הכי נמי תרומה מדרבנן כמו במן שאין נקוב על שאינו נקוב: מבוקום אחר. אמר ר"י דמיניה וביה לא משום דלא ליתי למיכל השירים לזרים כיון שיקרא עליו שם מעשר לא יזהרו עליו לשומרו בתורת תרומה וכולה גריוא מדרבנן תרומה דהא מיתקין

בקומרם שחגיע בשנים לפירקה ובהבאת שערות ואין הלשון משמע כן דאם כן ה"ל למימר משתגדיל אלא אר"י משתעמוד בקומתה היינו שנראית גדולה קלת אע"פ שעדיין לא הגיעה לפירקה לפי שנראית כאשתו אבל כל זמן שנראית קטנה היו נראים דברי חכמים כמו חוכא ואיטלולא אם היה יורשה:

ביה דשאין נקוב:

דלא נכנסה לחופה. דקס״ד דכי היכי דב״ה לא בעו עמידת קומה דב"ש הכי נמי לא בעו בית שמחי שתכנס לחופה דבית הלל: משתעמוד בקומתה ותכנם לחופה. והוא

הדין אם נכנסה לחופה ואח"כ עמדה בקומתה דמהניא חופה שבקטנות דמ"ם מקידושין דמהנו כשהיו בקטנות ואחר כך עמדה בקומתה: משתגדיל ותבעל. וא"מ

אכתי כיון דאין מעשה קטן כלום היכי מהניא חופה שהיתה בקטנות וי"ל דכיון שהיא בביתו של בעל הויא כמסירה לחופה וכשבועל בגדלות לשם קידושין ואפילו את"ל דביאה אירוסין עושה חשובה מיד כנשואה מידי דהוה אהיה לו חלר בדרך ונכנסה עמו לשם נישואין אי נמי כיון שהקידושין בגדלות וארוסה אוכלת בתרומה דבר תורה מהניא הכא חופה שהיתה בקטנות דליכא למיחש לסימפון ולא לדעולא כיון שהיא בבית בעלה וטעמא דיורשה משום דהוי הפקר ב"ד דהיה הפקר: שהפקר ב"ד היה הפקר. אנל

מן הטמא על הטהור ליכא למימר דאפקוה מרשומיה בשעת הפרשה כיון דבתר הכי נמי שלו הוא ועליו למקנו: בירן דלא ירתי לה קרי ולא ענו לה. משמע דכל

היכא דירית לה מטמח לה דהוי מטמח למת מצוה ולפי זה אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט לא ירית לה מדאמר (לקמן דף ז:) ואין מטמא לאשמו פסולה דאי הוה ירית לה הוה מטמא לה כמו למת מצוה ומיהו על כרחך לאו הא בהא חליא דהא נשאת על פי ב"ד ואח"כ בא בעלה אמרי׳ דאין מטמא (6) אע"ג דבעלה הראשון יורשה דלדידיה לא קנסו ואע"ג דאין זכאי במניאתה ובמעשה ידיה

מאי שנא מהא דתנן. לא תאכל לכהן עד שיתן על סאה זו תרומה ומעשר ממקום אחר דמחזקינן ליה בטבל גמור יווכאן כמו כן לא היה ליתן לכהן שמא ישרוף טבל טמא ואסור להדליקו כדמוכח בפרק במה מדליקין (שבת כו.)]: שחני הכח. בטמא וטהור דמדאורייתא תרומה

מעלייתא היא. אבל מן הנקוב על שאין נקוב הוה ליה מהחיוב על הפטור וכיון דאפטור קא מפריש לא חייל עלה שם תרומה הלכך טבל הוא ואסור אף לכהן ורבנן הוא דגזרי למתבה לכהן הואיל וקרא עליה שם תרומה וישראל זה שנתנה נריך להפריש עלה תרומה ומעשר ואין לריך לחזור ולהפריש ממה שאין נקוב דתרומה דיליה מדרבנן היא והא אפריש עליה. ומן שאין נקוב על הנקוב דאמרינן לעיל תרומה היא ומותר לכהן דהוה ליה מן הפטור על החיוב הלכך אע"ג דהא דאפריש עלה לא מיפטר בהך תרומה ולא חייל עליה שם תרומה אפי׳ הכי לא אמרי׳ לא תאכל כו׳ דהא לא איכפת לן אי אכל לה כהן בטבל דאין עליה דין טבל ותרומה כו': ולא סשאו. הא אם לא תרימו מן המובחר תשאו חטא ואם אינו קדוש נשיאות חטא למה: לאוסרו בבת ישראל. וקנסא בעלמא הוא ולהחמיר ולעשות סייג לתורה ואין זו עקירה אבל להקל על דברי תורה עקירה היא: את אשתו קטנה. אם מתה ולא אמרינן שמא עתידה היתה למאן ואשתכח דלאו לשתו הואי וביתומה עסקינן: משתעמוד בקומתה. כשתגיע לפרחה בשנים ובהבחת שער: וחע"ג דלח נכנסה לחופה. והא קי"ל (לעיל דף כט:) אפי׳ בגדולה אשתו ארוסה לא אונן ולא מיטמא לה מתה אין יורשה: והאמר ר' אליעור אין מעשה קטנה כלום. בפרק ב"ם (לקמן קת.): מדאורייתא אבוה ירים לה. כלומר קרובי האב ירתי לה דנישואי קטנה מדרבנן נינהו משום שלא ינהגו בה מנהג הפקר

מאי שנא מהא דתנן ימן הנקוב על שאין נקוב תרומתו תרומה ולא תאכל עד שיוציא עליה תרומה ומעשר ממקום אחר שאני הכא דמדאורייתא תרומה מעלייתא היא כדרבי אלעאי דא"ר אלעאי בים לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה דכתיב יולא תשאו עליו חמא בהרימכם את חלבו ממנו ואם אין קדוש נשיאות חמא למה מיכן לתורם מן הרעה על היפה שתרומתו תרומה א"ל רבה לרב חסדא לדידך דאמרת לא עשה ולא כלום כל עיקר דאפי' ההוא גריוא הדר למיבליה מ"מ גזירה דלמא פשע ולא מפריש מי איכא מידי דמדאורייתא הוי תרומה ומשום דלמא פשע אפקוה רבנן לחולין וכי ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה א"ל יואת לא תסברא והתנן הולד ממזר מזה ומזה בשלמא משני ממזר אלא מראשון אמאי אשתו היא וישראל מעליא הוא וקא שרינן ליה בממזרת א"ל הכי אמר שמואל יוחנן א"ר יוחנן כי אתא רבין א"ר יוחנן אסור בממזרת ואמאי קרי ליה ממזר לאוסרו בבת ישראל שלח ליה רב חסרא לרבה ביד רב אחא בר רב הונא ואין ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה והתניא מאימתי אדם יורש את אשתו קמנה ב"ש אומרים משתעמוד בקומתה וב"ה אומרים משתכנם לחופה רבי אליעזר אומר המשתבעל ויורשה ומיממא לה ואוכלת בגינו תרומה ב"ש אומרים משתעמוד בקומתה אע"ג דלא נכנסה לחופה אימא משתעמוד בקומתה ותכנם לחופה והכי קאמרו ליה ב"ש לב"ה דקאמריתו משתכנם לחופה אי עמדה בקומתה מהניא לה חופה ואי לא לא מהגיא לה חופה ר' כדאמר בחרש שנשא פקחת (לקמן קיב:) אליעזר אומר משתבעל והאמר ר' אליעזר אבל תורה לא זיכתה לקדש את הבת אין מעשה קטנה כלום אימא משתגדיל 🌣 לא לאמה ולא לאחיה: הפקר ב"ד ותבעל קתני מיהת יורשה יוהא הכא הפקר. וכל מידי דממונא לאו עקירה דמדאורייתא אבוה ירית לה יומדרבנן ירית לה היא: כל אשר לא יכא וגו'. בספר עזרה: ורחשי החבות למטות. הוי

בעל הפקר ב"ד הפקר דאמר ר' יצחק ימנין שהפקר יָב"ד הפקר שנא' יכל אשר לא ליה למכתב וראשי מטות בני ישראל: יבא לשלשת הימים בעצת השרים והזקנים יחרם כל רכושו והוא יבדל מקהל הגולה ר' אלעזר אמר מהכא אלה הנחלות אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות לממות בני ישראל וכי מה ענין ראשים אצל אבות אלא לומר לך מה אבות מנחילין בניהם כל מה שירצו אף ראשים מנחילין את העם כל מה שירצו ומיטמא לה והא הכא דמדאורייתא אביה מיטמא לה ומדרבנן מיטמא לה בעל משום דהויא לה מת מצוה ומי הוי מת מצוה והתניא ייאי זהו מת מצוה כל שאין לו קוברין קורא ואחרים עונין אותו אין זה מת מצוה הכא נמי כיון דלא ירתי לה קריא ולא ענו לה

תורה אור השלם ו. ולא תשאו עליו חטא ו: יְלֹא יִנְשְׁאוּ בְּלֶּי וְשְּׁאֵנ בָּדְרִימְכֶם אֶת חֶלְבּוּ מִמֶּנוּ וְאֶת קָדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תְחַלְּלוּ וְלֹא תְמוּתוּ: במדבר יח לב 2. וְבֹל אֲשֶׁר לֹא יָבוֹא לְשְׁלֹשֶׁת הַיָּמֶים בּעֲצַת הַשְּׂרִים וְהַוְּקֵנִים יְחֲרֵם בָּשְׁרִים וְהַוְּקֵנִים יְחֲרֵם בָּל רְכוּשׁוֹ וְהוּא יִבְּדֵל מִקְהֵל הַגּוֹלָה:

אלה הנחלת אשר נַדְלוּ אָלְעְזֶר הַבּּהַן וִיהוֹשָׁע בָּן נוּן וְרָאשִׁי וִיהוֹשָׁע בָּן נוּן וְרָאשִׁי יחלו יחלו ָדְאָבוֹת לְמִטוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹרְל בְּשִׁלֹה לִפְנִי יִי פָתַח אֹהֶל מוֹעֵד ויכלו מחלק את הארץ:

גליון הש"ם

גמ' והא הכא דמדאוריי' וכו'. עי' כתונות דף קח.

הגהות הב"ח (h) תום' ד"ה כיון וכו' דאין מיטמא לה אע"ג:

מוסף רש"י

מן הנקוב על שאין נקוב. דסוס ליס מן סחיוב על ספטור, תרומתו תרומה. שאין הכהן חייב להחזירה, ולא תאכל. לכהן, דהא טבל גמור הוא שלא חל שם תרומה עליה שהרי בשביל דבר פטור הפרישה וטבל אסור אף . לכהו. עד שיוציא עליה תרומה ומעשר ממקום אחר. והאי ממקום אחר לאו דוקא, דהוא הדין אם מפריש עליה מניה וביה קדושין מו:)**. ולא תשאו** נליו חטא בהרימכם את חלבו. בהרימכם את חלבו לא תשאו חטא, הם אם תרימו את הרעה שבו תשאו חטא (קדושין מו:) שהתרומה תקדש כמו שהיא רנו נתקום כנח שטים וע ואין תקנה להחליפה ולא לחזור ולתרום (רשב"ם ב"ב פד:) שלא עשית מלוה מן המוכחר (שם קמג.). נשיאות חטא למה. הח לא עבד ולא מידי ויחזור ויתרוס מן היפה (שם ושם). אין מעשה קטנה כלום. דכמי שלא נשאת דמי (לקמן קז:).

> היינו משום קנם דידה אבל ירושה אמאי ליפסיד בעל ועוד דא"כ כהן גדול ונזיר יטמאו לקרוביהם ולכל מורישיהם כשאין יורש אלא הם וכן לנשיהם ועוד למ"ד (כתובות דף פג.) ירושה דבעל דאורייתא אמאי אינטריך קרא שהבעל מטמא לאשתו פשיטא דמת מלוה היא ונראה לר"י דמשום דירית לה לא הויא מת מלוה אלא משום דיש כח ביד חכמים לעקור דבר שהוא מן התורה בדבר הדומה כדפירשתי לעיל דכיון דלא ירתי לה דומה למת מלוה ומיהו אינה מת מלוה גמור וכן נראה דאי משום דהויא מת מלוה גמור מטמא לה אם כן היאך יטמא לה במקום שיש ישראל דהא במת מצוה אם יש ישראל וכהן אמרינן במיר (דף מו.)" יטמא ישראל ואל יטמא כהן ובנישואי קטנה דהוו דרבנן משמע דמטמא כשאר בעל שמיטמא לאשתו דאורייתא אם יש שם כמה ישראל ומדאמר לקמן (דף 2:) נמי ולא זה חה מיפר נדריה משום דתתגנה ותתגנה אין להוכיח דאין מיפר לאשתו פסולה כגון אלמנה